Година V. Варна 1 Декемврий 1897 г. Брой 23.

Списанието излиза дважъ: на 1 и 20, а притурката — еднъжъ: на 10 число всѣки мѣсецъ
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА.

Съдържание.

За брака. — Филозовско убѣждение. — Постъ. — Юдейска пасха. — Изоставения. — Мисли и изречения. — Книги и списания. — Обявление.

За брака.

Когато родителитѣ рѣшатъ да омжжатъ дъщеря си, трѣба тѣ да обърнатъ голѣмо внимание върху характера на зетя и да узнаятъ дали чувствата, възпитанието и привичкитѣ му съвпадатъ ли съ онія на чедото имъ или не; а, за да се постигне това, изисква се тѣ добрѣ да го познаватъ. Защото грозотата й несъотвѣтствената възрасть никакъ или пакъ твърдѣ на рѣдко принасятъ злощастие, додѣто несъвпадаемостьта и несходностьта на характера измѣнява живота въ истинно мжченичество.

Сходностьта на характеритѣ на съпруга и съпругата, въ морално и духовно отношение, съставлява, тъй да се каже, основата, върху която може да се яко поддържа взаимното имъ благоденствие. Впрочемъ, за зла честь, повечето родители не обръщатъ върху това нѣщо никакво внимание, но гледатъ само да задомятъ дъщеря си съ нѣкой заможенъ мжжъ, разполагающъ съ материални срѣдства, но лишажщъ се отъ мораленъ характеръ. Колко криво и глупаво мислятъ родителитѣ и дъщеритѣ, които считатъ богатитѣ съпрузи, като хора, които биха можели да ги ощастливятъ, ако се съединяваха съ тѣхъ. Здравето, както чувствата, и възпитанието остаятъ на заденъ планъ. Понѣкога дъщерята се стѣснява и дори отказва да приеме такъвато богатъ мжжъ; но тогива майката захваща да й казва: — Вземи го, щерко моя, че е богатъ; ти ще имашъ файтонъ, хубави прѣмѣни, ката година ще пжтешествувашъ; а дъщерята наконецъ се съгласява, защото не знае, злочестата, че най-лесно се привиква човѣкъ на материалнитѣ; приврѣменнитѣ и суетнитѣ наслаждения и драговолно несъзнателно исхабява чрѣзъ тѣхъ живота си, който е ужасно дълговрѣменъ за лишажщитѣ се отъ чувствата на моралнитѣ и

духовно-нравственнитѣ наслаждения.

Така, прочее, ако дъщерята се съгласи да си избере такъвъ съпругъ, то тя е виновата за лошето си положение и справедливо се мжчи отъ послѣдствията на суетностьта си; но, ако дъщерита се отказва отъ казания съпругъ, а родителитѣ на сила я каратъ да си го земе, то тие сж виновати, задѣто чрѣзъ срѣбролюбието си самоволно заровихж въ дълбокъ гробъ щастието и благоденствието на дъщеря си. Родителитѣ, като извършватъ такива дѣла, спрѣчъ, конто настаняватъ дъщеря си така грубо и насилствено, приготовляватъ за нея и за нейното домочадие едно бждеще, пълно съ злочестия и разочарования. Тѣ често казватъ:

— Дъщеря ми е още дѣте; тя е още осемнайсегодишна, та, като не съзнава щастието си, за туй и се оплаква и стѣснява! Но колко лъжливи сж тие пристрорени извинения! Защото момата, която е добрѣ възпитана и образована отъ първата още срѣща съ мжжа, съ който ще се съпружи, распознава какъвъ е той; сърцето и душата ѝ диктуватъ, съ какъвъ човѣкъ ще прѣкара живота си и какви добродѣтели или недостатки той притежава. Безсъмнѣнно чедолюбивитѣ съпружи трѣба да се грижжтъ, за да намѣрижтъ за чедото си единъ съпружъ; но, като намѣрижъ, трѣба дълго да го испитатъ, да ли той ще ощастливи дъщеря имъ; а като се убѣдижтъ за това, нѣка го запознаижтъ и съ милата си дъщеря, за да го испита и тя чрѣзъ дълбоко-наблюдателния си испитъ, та, ако и тя го намѣри за добъръ и добродѣтеленъ, тогива само да склонижтъ, за да ги вѣнчижтъ. Родителитѣ не трѣба да сж своенравни, тиранични, упорити и егоисти, относително настаняваньето на чедата си; тие, ако искатъ да се покажжтъ строги, нѣка се покажжтъ такива, когато ги възпитаватъ, щото тѣ да добиижтъ тоже строги нрави, добри отнаски и благородно образование; но, когато се отнася за омжжваньето имъ, тогива нѣка бждижтъ логични, прѣдвидливи и разумни; нѣка не бързатъ, да прѣдначертаижтъ и ритмизиратъ бждещето на рожбата си, която веке прѣстава отъ да живѣе съ тѣхъ и ще захване новъ животъ съ избранния си мжжъ; който въ случай че излѣзе зълъ и своенравенъ, родителитѣ испървомъ ще зафане да ги дотегчава, щомъ изникне нѣкоя распря вежду него и чедото имъ.

Сжщото се случава и съ мжжетѣ, тъй като тѣ търсижтъ жена съ богатство; а дали тя притѣжава добро поведение, моралность и образование — за това никакъ се не грижжтъ. Тие мжже въ дѣйствителность намиратъ желаннитѣ си съпружи; но послѣднитѣ, като знаижтъ, че мжжетѣ имъ сж купени съ пари, правижтъ ги свои низки служители и ако се случи, щото и жената да притѣжава само външнна хубость и привлѣкателность, безъ никакви душевни и сърдечни добри качества, — тогива веке животътъ имъ става несносенъ и нетърпимъ.

Намъ се удаде еднъжъ случай да познаемъ подобни съпружи: съпругата бѣше външно хубаво, богата, но необразована, невъспитана, бесчувствена, съ низко сърце и душа, суетна, неграмотна, нищожна; съпружътъ пъкъ бѣше тоже хубавъ, образованъ, добрѣ въспитанъ благороденъ, привѣтливъ, вещъ наученъ мжжъ, и най-ученолюбивъ. Съпругата не обичаше четеньето, та запрѣти това и на съпружа, който, за да угоди и удовлетвори другарката си, раскжса на парамъ — парчета всичкитѣ си любими списания и книги. Тя слѣдъ това се прѣдаде на луксове и разсипничество, като не слушаше съвѣтитѣ на мжжа си, който краснорѣчиво ѝ описваше прѣлеститѣ, радоститѣ и щастието на спестовнията фамилиаренъ животъ. Такъвъ противоположенъ животъ не може, разбира се, да утрае много, та мжжътъ, слѣдъ като се наслади добрѣ до насищанье, съ всичкитѣ материални наслаждения, тайно нае една добра стая, дѣто самичъкъ по цѣлъ день се учеше, занимаваше, списваше; той се запозна тамъ и съ дъщерята на хозяйката си, много напета мома, ученолюбива, съвѣстна и страстна любителка на фамилиярния животъ. Любовь взаимна, искренна короняса тѣхното познанство, та почти по цѣлъ день заедно прѣкарвахж въ ученне, списванье; а колкото пакъ се касае до хубавата и богата съпруга, тя, като забѣлѣжи студенината на мжжа си, взе да му се скарва; той пакъ, крайно разочарованъ отъ луксозният и разсипителнията ѝ животъ, тоже ѝ се скара, доклѣ разводътъ тури край на тие скарванья, на тоя нетърпимъ животъ. Слѣдъ кжсо врѣме станж свадбата на казаният мжжъ съ другата мома и прѣкарвахж щастливъ животъ, защото характеритѣ имъ се схождахж и съвпадахж.

Въобще мжжътъ, като свободенъ, самъ избира съпругата си, та, ако тя излѣзе добра или лоша, това пасъръбява самаго него, додѣто за

момата така не стои това: тя, щомъ види, че съпрѫгътъ ѝ, не е добъръ, но—своенравенъ и злъ, захваща да укорява и кълне родителитѣ си, които безжалостно — немилостиво я прѣдадохѫ въ ржпѣтѣ на единъ развратенъ човѣкъ. Това, разумѣва се, наскърбява твърдѣ много родителитѣ ѝ, та за туй именно, казваме, че тѣ трѣба да показватъ най-искреният интересъ за избора на съпрѫга на чедото си.

Далечъ, прочее, отъ повърхностни и мигновенги рѣшения и оцѣнения на мѫже, бѫдещи съпрѫги на чедата ви, любезни родители; прѣдпазвайте се, като отъ ехидни ухапванья отъ първитѣ блѣскави впечатлѣния, които ви произвежда нѣкой мѫжъ, защото задъ тие впечатлѣния най-често се крие бѫдеще мрачно, пълно съ разочарование, отчаяние и скърбь. Бѫдѣте, прочее, логични, разумни и прѣдвидливи при избора на съпрѫгитѣ за милитѣ си щерки!

Философско убѣждение.

Бѣше на разсъмванье. Въпъ мрачно небо, тайна на тайнитѣ. Сегизъ тогисъ се чуваше пѣението на пѣтлитѣ. Ходжата зави своето «Аленъ фена. . . .», но тъй болно, като че ли ридаеше надъ горчивата человѣческа сѫдба.

Въ жгъла на една полусрутена станца спѣше тѣжко една черноока мома, пастинѫла прѣди седмица: тя страдаше отъ въспаление на бѣлия дробъ. Но майка ѝ не разбираше отъ въспаление на бѣлия дробъ; тя знаеше само, че нейната щерка се е простудила и за това ѝ туку налагаше студена кърпа на челото и даваше да пие горѣщъ чай. «Това ще прѣмине, като пие Данка чай», — казваше си тя. — А сега на разсъмванье майката не мислѣше така; и наистина, съ свѣщь въ ржка нейното око бдѣше надъ болното, което бѣ заело сериозно изражение на лицето, като астрономъ при нощнитѣ наблюдения.

— Мино, много ми е тежко! — проговори неразбрано Донка, като се събуди отъ тѣжкиятъ сънъ и като си удари ржката на чайника, който се намираше близо при нейното легло.

— Мамо, докторъ! — викаше болното и отхвърляше покривката отъ леглото си.

— Докторъ! . . . . . Стоенчо, мило пиленце, не викай на кучето; ела да стоишъ при кака си, а пъкъ азъ да викамъ докторъ, — плачеше отчаянно майката.

— Мамо, карамъ се на кучето, защото баука. Защо тъй баука?

* * *

Съмнѫ се. Похлопахѫ се глухо вратата на кѫщата, въ която живѣеше докторъ П. Излѣзе едно засмѣно момче, отвори врата и попита: «Защо си дошла тъй рано бе, бульо?»

— Да викамъ доктора!

— Добрѣ; но сега той не ходи никждѣ.

— Ти пъкъ му кажи, че дъщеря ми е много болна, — каза твърдѣ умолително Димитра — майката на Донка.

— Влѣзъ тогава! каза слугата.

Димитра се поуспокои малко. Тя мечтаеше. Мечтаеше, че нейната рожба ще оздравѣе и пакъ ще оре, копае и храни цѣлъ домъ. Ще може тя да издържа Стоенча на училище, ще го направи тя човѣкъ. А нѣка тогазъ момцитѣ бѣгатъ подиръ Донка; нѣка ѝ подаватъ цвѣтя. Туй ще бѫде, защото Господь е добъръ. Че защо пъкъ да не бѫде? Ранени хора оздравятъ, че Донка ли да не оздравѣе? Данка не е ранена, Слава Богу. Тя истинѫ само, а пъкъ за пастинка — цѣрове много!

Тъй си мечтаеше Димитра, когато докторъ П. влѣзе въ салона.

— Кой е боленъ, бульо? — попита той.

— Пастинѫ дъщеря ми, — проговори насълзено Димитра.

— Хѫ, значи трѣба да дойдѫ у Васъ!

— Тъй Г-нъ докторе.

— Ами ѣде ли болното?

— Май твърдѣ малко яде.

— Че защо яде?— попита докторътъ, като се засмѣ подъ мустакъ.

— Защо яде? яде му се, че яде, — съ очудванье отговорѣше Димитра.

— Добрѣ, но болното не трѣба да яде, — пакъ твърдѣше докторътъ своето.

— Ела да го видимъ сега, Г-нъ докторе!

— Хубаво, — каза докторътъ, като си взе пардесюто и бастоня. — Но — à propos — заплати ми още сега четире лева.

— Азъ ще ти заплатіѫ сега единъ левъ, а пъкъ останѫлитѣ, като здравѣе дъщеря ми.

— Като здравѣе! ами, ако не здравѣе? Чудни хора! — каза докторътъ, като се расхождаше изъ стаята си.

— Сиромахкиня съмъ.

— Че и азъ бѣхъ сиромахъ, но никой не се интересуваше за менъ. Знаіѫ азъ самъ, при каква оскѫдни срѣдства слѣдвахъ Медицината, когато бѣхъ принуденъ да учѫ на изустъ *Монера*, *Грегорина*, *Инфузория*, *Лобози*, — когато трѣбаше да отговарямъ на въпроси, каквито: Що е животъ, селюлоза, Ликоподиасии и пр? Ти, бульо, такова нѣщо не знаешъ.

— Молѫ ти се като майка. Г-нъ докторе.

Сега докторътъ не възрази. Той се замисли. «На вѣрно, започнѫ той, хората ще осѫждатъ моето поведение; но азъ, който имамъ положителни знания, могѫ съ увѣренность да се произнесѫ, че не вършѫ нищо лошо, а напротивъ това, което е въ концертъ, съ природнитѣ стрѣмения. Това, което вършѫ не е развратъ, защото развратъ е само неестественното отклонение отъ кржга на човѣшкото сѫществуване. Найпослѣ, ако моитѣ постѫпки сѫ развратни, защото търсіѫ подходящето на мень щастие то съ не по-малко право трѣба да нарѣчемъ развратни и постѫпкитѣ на

Хипократа. За моитѣ постжики може и трѣба да се каже само, че сж егоистични, каквито аслж сж и всевъзможнитѣ дѣйствия на личностьта: азъ съмъ егоистъ, както е и патриотьтъ, който мре за свободата на отечеството си.

— Ще ли дойдешъ, Г-нъ докторе? — попита съ негодуванне Димитра, която бѣ потънжла въ блато отъ тжги.

Бе бульо, защо си неразбрана, защо не поискашъ пари отъ своитѣ познати.

— Тукъ Димитра се стрѣснж. Тутакси й хрумнж мисъльта, че ще може да заеме пари отъ познатия си Любомиръ. Станж ти-и, като каза на доктора, че скоро ще се завърне, онжти се къмъ познатия си. Скоро намѣри Димитра три лева и се завърнж. Почуква на вратата, слугата излиза и й казва, че докторътъ заминжлъ за Преславъ, да посѣти единъ свой приятель.

Майка се завърнж да утѣшава болното си, тъй като въ градеца Х. имаше само единъ докторъ, или по-добрѣ лѣкарь, защото лѣкарьтъ не е докторъ

* * *

Единъ попъ съ бавни, но важни стжпки си извиваше плачевно гласа и отправяше къмъ вѣчното жилище на царя на природата. Задъ него се разнисахж отчаяни хълцанья; не далечъ пъкъ се чувахж пискливитѣ звуци на гайдата: хоро се играеше. Горѣ на небето тайнственъ концертъ. Венера, Марсъ, Меркурий, Нептунъ се движжтъ съ изумителна бързина Вселената е въ движение: атомитѣ водіжтъ борба, борба за сжществуване. Всичко продължава своята еволюция: животъ или смъртъ, спокойствие или болѣзненни въздишки. А философътъ се пита: Каква е цѣлта на живота?

Данка умрѣ. *Шуменъ.*

ЯНКА.

Постъ.

Постъ значи отстранение на ястията прѣзъ днитѣ, които ги опрѣдѣлихж Отцитѣ на Църквата, и има двойна цѣль: а) Лишаванье отъ всичкитѣ сласти и богати ястия, та душата се възвиси и съедини съ Спасителя нашего, състрада за светитѣ страсти, които Той понесълъ на Глобното мѣсто, зарадъ освобождението на човѣшкия родъ и се радва за божественото му възкресение, като се освободи тѣлото отъ всичкитѣ лишни материи, що приспиватъ душата, и б'. Съхранение и поддържанье здравието на човѣшкото тѣло; защото науката доказала, че болеститѣ се причиняватъ отъ разновиднитѣ богати ястия, отъ месоядението и отъ питията.

Прочути всепознати физиолози прѣпоржчватъ въздържанностьта и диетата, защото чрѣзъ тие добродѣтели, болеститѣ се унищожапатъ и изгубватъ. Ако човѣкъ се задоволява съ проста храна, редовна и умѣрена, той, може да живѣе до дълбока старость. Отцитѣ на пустинята и скитницитѣ, които сж се хранѣли твърдѣ просто и се подложели на дългъ постъ, достигали сж до дълбока старость; слѣд. постътъ, въ сжщинското си значение, е една отъ многото благости, съ които Христианската Религия е облагодѣтелствувала и облагодѣтелствува човѣщината.

Постътъ очиства тѣлото и уталожва страститѣ на човѣшкото сърце; кръвообрѣщението става свободно, та и тѣлесното движение възприема спасителната си сила. Както казахме, цѣльта на поста е света, та за туй трѣба да се държи драговолно — охотно, а не съ роптания и оплакванья; кога човѣкъ говѣе, трѣба да отбѣгва богатитѣ ястия, подквасени съ миризми и пр. но — да се задоволява съ най-проста наржчна храна.

Прѣзъ заговѣзнитѣ всѣка майка трѣба да се грижи, щото не само тѣлата на чедата и да се очистватъ чрѣзъ поста, но и духътъ, и сърцето имъ да се прѣчистватъ чрѣзъ ясно — подробно расказванье живота и страститѣ, които Исусъ Христосъ е понесълъ върху Голгота за нашето спасение. Добритѣ домакини не трѣба толкова много да се занимаватъ, прѣзъ Страстната Недѣля, съ приготвянето на яйцата, сладкишитѣ, кжщната чистота, колкото — съ приготвянье душитѣ на всичкитѣ домашни за причастяванье на божествената комка; страстната Недѣля трѣба да се прѣкарва съ благодѣянія и помилванье на бѣднитѣ, спрачетата, подхвърленитѣ и затворницитѣ, които сж за съжаление сжщества, сторили злодѣяние, вслѣдствие душевно разстройство и умствено стрѣсванье. Прѣзъ тие св. дни да се посѣщаватъ тие хора и да имъ се помага, щото и тѣ да прѣкаратъ радостно и весело свѣтлѣйшитѣ Великденски дни.

Юдейска Пасха.

или

Поражение на Египетскитѣ първородни чеда.

(Отъ Maur Dé-Saint-Clivier).

Една лѣтна нощь, въ началото на мѣсецъ *Ниссанъ сир.* на *жетвата*, единъ бѣденъ отъ високъ ръстъ старецъ, по име Гадъ, и едно тоже бѣдно, но нѣжно и хубаво петнадесетгодишне момиче, по име Сефора — т. е. дѣдо и внучка, — седѣли на прага на вратичката на сиромашката си колибка, съградена съ неправилни, неотдѣлани тухли и покрита съ тръстики и слама, и се разговаряли навжсено въ тъмнината.

Това било, когато въ Египетъ царувалъ синътъ на Побѣдителя царь Рамсей II-й фараонъ Мелефта, токуречи три и половина вѣкове слѣдъ заселяванъето на Израилетянитѣ въ Египетъ слѣдъ Иосифовото поканванье.

Стария Гадъ, съ протегнжти умолително къмъ небето ржцѣ, казвалъ на внучката си:

— Прадѣдитѣ ни се ползовали въ тая страна съ голѣми привилегии и права, догдѣто сега робитѣ ни злоупотрѣбяватъ, мразіжтъ и каратъ като злодѣйци да извършваме най-отвратителни и тежки дѣла подъ строгото наглежданье и камшика на царскитѣ надзиратели . . . . Фараонъ, който е прѣдаденъ въ испълнението на звѣрскитѣ си дѣла, като видѣлъ, че не може да

прѣкрати размножаванъето на народностьта ни, чрѣзъ убиванье на токо-що роденитѣ ни отрочета, намисли да ни порази чрѣзъ грубата ангаря.

— Уви, това е истина, тате! но търпѣние. . . . Ние съградихме, великолѣпния царски дворецъ; но Господъ досущъ може само съ простото Си дъханье го събори и унищожи. Ние се вече надѣваме за едно по-свѣтло бждеще, защото жрецътъ Рагуилъ е омжжитъ дъщеря си за великия ни мжжъ Мойсей, който ще ходатайствова за улучшение състоянието ни! . . отговорила Сефора.

— Добрѣ говоришъ чедо! Мойсей извършва велики подвизи за освобождението ни; но царското сърце е така жестоко, че никакъ се не смегчава, макаръ че деветь най-страшни злочестия налѣтихж народа му и никакъ не слуша съвѣтитѣ, заканитѣ и наказанията, за които му прѣдвѣщава Мойсей въ име Господне. . . . Но врѣме е вече да си починемъ, Сефоро! Влѣзъ, азъ ще те придружж.! Азъ ще се помолиж Богу и Господу своему! казалъ старецътъ.

Сефора послушно влѣзнжла вжтрѣ въ колибката, дѣто легнжла на единъ кжтъ, а Гадъ колѣничилъ и зафанжлъ да се моли; най-послѣ той възджхнжлъ и като станжлъ, видѣлъ прѣдъ самаго себе си единъ правъ човѣкъ, съ високъ ръстъ, широки рамѣнѣ и брада голѣма и дълга до гржditѣ му, прѣвъсходна тѣлесна сила, пъргавина и съ очи живи и лъскави. Старецътъ, слѣдъ малко смущение и беспокойствие, веднага го позналъ и му кимнжлъ съ главата приятелски. На казалъ:

— Азъ те познахъ, брате мой! Какво искашъ отъ мене?

— Гаде, казалъ непознатия, азъ имамъ да ти съобщиж серіозни работи! Самички ли сте тука?

— Да, Сефора спи!

— Могж ли, прочее, да ти заговориж свободно и безъ страхъ?

— Да, можешъ, Ваше благородие, Мойсей!

— Вникни, прочее, добрѣ въ туй, дѣто ще ти кажж, прѣуважаемий ми отче! слушай добрѣ, че, каквото ще ти расправиж, ясно и точно да го съобщишъ на всичкитѣ фамилисти, въ прѣдвечерието на тринадесетото число отъ тоя мѣсецъ.

— Всинца ние ще те слушаме!

— Господъ ми казалъ: «На тринадесетото число отъ тоя мѣсецъ всѣки отъ васъ нѣка вземе по едно съвсѣмъ бѣло, непѣтнено шиле или яре за сѣмейството и робитѣ си. Ако у дома нѣма доста лица, за да го изѣджтъ всичко, то домакинътъ нѣка даде съсѣду си, колкото остая; това агне ще имате до вечерьта на четиринадесетото число отъ тоя мѣсецъ, па по туй врѣме точно всичкитѣ Израилетяне ще го заколіжтъ и ще го жертвопринесжтъ. При това всѣки нѣка вземе отъ агнешката кръвь и нѣка намаже съ неіж вратата на кжщата си, дѣто ще се нахраніжтъ. Шилето трѣба да се изѣде всецѣло печено, а не — сурово, съ бесквасенъ хлѣбъ и диви марули. Ако би да остане остатъкъ, то — да се изгори веднага въ огъня.

— Ала защо това?

— Мълчи, старецо! Послушай гласа Господень! Ето какъ ще изѣдете жъртвата! Ще опасете поеса си; ще обуете обущата си и въ ржката си ще държите по тояга; ще ѣдете бърже, защото това ще бжде Пасхата ви, Прѣминаваньто на Ангела Господень. . . . Азъ ще минж тази нощь прѣзъ цѣлиятъ Египетъ и ще поразіж досущъ всичкитѣ първородни дѣца и животни Египетски, отъ първородния царски синъ, до първородния синъ на робинята-затворница. Това ще бжде *десетата рана*. . . Господь ми каза: кръвьта, съ която ще намажете своитѣ си врати, ще служи като бѣлѣгъ, който, като го видіж азъ, ще минж безъ да нанесж никаква повръда.

Така продължилъ рѣчьта си Мойсей, на като се уморилъ, млъкнжлъ, а Гадъ съединилъ мълчаливо ржцѣтѣ си и чакалъ, кога пакъ Мойсей ще заговори.

Мойсей съ по-спокоенъ гласъ му далъ още нѣколко подробни свѣдѣнья, на като му припомнилъ за бесквасните хлѣбове, досвършилъ тайнственното си исповѣдванье съ слѣдуіжщитѣ думи:

— Тоя день ще остане Вамъ, като вѣчно въспоминание и ще го отпразнувате отъ поколѣние въ поколѣние съ вѣченъ поклонъ, като светъ праздникъ на Господнята слава, защото на тоя день Господь Богъ Саваотъ ще побѣди Фараона, който ще позволи на Израилетянетѣ да излѣзжтъ вънъ отъ вси Египетски земи.»

Гадъ колѣничилъ прѣдъ Мойсея и съ очи, пълни отъ сълзи, цѣлунжлъ колѣнѣтѣ Му, а Мойсей издигнжлъ го приятелски и слѣдъ нужното поздравление, отходилъ си скоро, скоро. Старецътъ пакъ, уплашенъ и съ покъртено сърце, влѣзълъ въ бѣдната си колибка; и, когато минавалъ прага на вратата, една бѣла лека сѣнка се подхлъзнжла отпрѣдъ му въ тъмнината и сжщеврѣменно се чули стжпки отъ боси крака; но тоя е билъ така залисанъ, че не обърнжлъ никакво вниманіе. Така той не узналъ никакъ, че и невинната хубава Сефора чула ясно и подробно Мойсеевитѣ думи. Сѣнката е била сама Сефора

* * *

Старецътъ по цѣла нощь никакъ не можалъ да спи, а и Сефора, чието сърце било покъртено, тоже не може никакъ се утѣши. Тя била влюбена съ всичката си невинна душа въ единъ младъ египтенинъ т. е. съ благородния и хубавъ египетски главно командуіжщъ Етамъ, който тоже силно бѣше влюбенъ въ младата Израилтянка. Тѣ живѣли единъ за другата. Но ето че внезапно тя се научава, че миоболюбезният й любовникъ наскоро ще бжде поразенъ чрѣзъ Божата ржка, когато ще мине ангелътъ; защото хубавият Етамъ е билъ първородно чедо на едно щастливо египетско сѣмейство! Жестока борба, прочее, почнжла въ сърцето й, дѣто се натрупало скърбь трѣвога и отчаяние: да приеме ли тя сега да спаси Етама, откривайки и съобщавайки нему ясно и подробно за Мойсеевата тайна и за кръвниятъ бѣлѣгъ, който щѣлъ да спаси Израилетянетѣ! Не, не; тя не се рѣши да направи подобна неразумна постжпка, защото така тя би прѣдала въ неизбѣжна смрьть и страшни мжки еднополѣменницитѣ си! Етамъ тукаси и непрѣмѣнно, разбира

се, ако се научавалъ за тая тайна, би ѣ съобщилъ на Египтянетѣ. Сефора познавала добрѣ неговото високомѣрие, дѣто по-скоро би прѣдпочелъ да погине той самъ, а всичкитѣ други да живѣѣтъ, нежели той да бѫде спасенъ, а другитѣ да загинѫтъ.

Тя, прочее, като обмислила добрѣ за всичко това рѣшила да млъкне, а да спаси любовника си, като на маже вратата на неприятелската си кѫща съ кръвь тайно безъ да привлѣче подозрѣнието на Египтянетѣ; но така все пакъ излагала на опасности братята си Израилтяне; тя бѣше жена и любѣше, та трѣба да ѝ се прости това.

Страшната нощь, опрѣдѣлена отъ Господа за поражението, настѫпила слѣдъ малко ужасна, кървава. «Голѣмо риданье се зачуло изъ цѣлиятъ Египетъ,» защото не било кѫща, гдѣто да нѣма понѣ по единъ мъртвецъ. Само една кѫща правѣла изключение отъ общото злощастие: кѫщата, гдѣто живѣели родителитѣ на Етама, който, слѣдъ кѫсо врѣме управлявалъ Египетскитѣ войски, когато гонѣли Израилетянетѣ къмъ Червеното Море; Фараонъ бѣше имъ позволилъ да излѣзѫтъ отъ Египетъ, но, по-послѣ, като се раскаелъ за това, испратилъ всичката си войска да ги застигне и повърне назадъ. Израилетянетѣ, като се научили, че Етамъ е главнокомандуѣщиятъ на войската много се зачудили и се замаели. Гадъ, именно, твърдѣ много се заплашилъ и бърже бърже бѣгалъ, поддържанъ отъ единъ младъ Израилитянинъ и придружаванъ отъ внучката си Сефора, която отъ вчерашниятъ още день много бѣше ослабнѫла; та внезапно, като вървѣли, паднѫла въ несвѣсть; тогива Гадъ се спуснѫлъ къмъ неѣ, викайки и плачейки; но тя му казала бърже съ пророчески тонъ:

— Не се спирай! Върви, тате! народътъ има нужда отъ насъ. Врѣмето е критическо. Ето и непрiятелътъ. За мене всичко е свършено. Умирамъ. Здравствувай, тате! живѣй ти само за Израиля!

— Дъще моя! . .

— Върви! Вие, млади мѫже, откарайте го оттукъ! Той е вашия началникъ! нужно е това. Здравствуйте! Азъ умирамъ щастлива. Вие сте спасени! . .

Мѫжетѣ най-послѣ откарали оттамъ стареца и го завлѣкли подирѣ си, и слѣдъ малко тѣ се изгубили заедно съ другиятъ Еврейски народъ; Сефора пакъ останѫла на онуй мѣсто въ бесчувствие, и, когато отворила пакъ очитѣ си, видѣла, че се намира въ Етамовото обятие; египетската войска се виждала ясно отдалечъ. Тя тогива извикала:

— Етаме! Ахъ, азъ, пакъ ли те срѣщамъ! Смъртьта е сладка!

— Любезна ми Сефоро! Ти ще живѣешъ! . . . . ти си ме спасила отъ смъртьта; азъ знаѣ добрѣ това.

Сефоринитѣ, огаснѫли очи, блеснѫхѫ изведнѫжъ моментално.

— Недѣйте проклинѫ оная, която не е послушала Божата заповѣдь! Вашата кѫща се намазала отъ мене съ кръвь, както и всички Израилтянски кѫщи— отъ господаритѣ имъ, та за туй небето те пощади и не те порази, както другитѣ първородни чеда на Египтянетѣ; но кръвьта, съ която азъ намазахъ вратата на кѫщата ви не бѣше агнешка кръвь, но бѣше кръвь отъ собственнитѣ ми артерии. Азъ извършихъ това пожъртвование, защото не сполучихъ да земѫ отъ агнешката кръвь. Азъ не се убоихъ да сторiѫ това, защото те любiѫ и ето умирамъ!

Слѣдъ тие думи Сефора затворила очитѣ си за винѫги. Но пожъртвованието излѣзло безъ послѣдствие, защото Господнята заповѣдь трѣба точно да се испълни: Етамъ, твърдѣ много наскърбенъ отъ смъртьта на многолюбезната му любовница Сефора, полудѣлъ внезапно и забилъ двуличния си ножъ въ собственото си сърце, та паднѫлъ мъртавъ до трупа на онѣзи, която не сѫществувала вече, и така ѣ обливалъ съ кръвьта си, що течела изобилно отъ раната му. Така загинѫлъ и послѣдния първороденъ Египетски синъ за точното испълнение на Господнята заповѣдь и пълното наказание на жестокитѣ Египтяне.

Изоставения

(Фантазия).

Цѣлъ день пороенъ дъждъ напои градинитѣ и полетата съ плодороднитѣ нивя, които се жълтѣѣтъ като чисто злато, защото класоветѣ сѫ пълни съ найдобро жито, кукурузъ, ечимикъ и пр.

Птиченицата пакъ, които до сега бѣхѫ прикрити помежду шубръкитѣ, кацнѫхѫ по клонищата и клатещицъ измокренитѣ си крилѣ, най-звучно и сладко възнасятъ хвала къмъ Вишния чрѣзъ чуруликаньето си, като че му благодариѫтъ за безграничната Му щедрость и милосърдие!

Слѣдъ малко слънцето зайде, а птичето чуруликанье се прѣкрати; нищо веке се не чува, освѣнъ слабото шумолене на листата и клокоченьето на поточето, което тихо и змиевидно тече прѣзъ полето. Ето веке по ясното и ризведрено небе захванѫ да блѣщука една звѣзда.

Полскитѣ цвѣтя и растения навсѫдѣ разливатъ изобилно ароматнитѣ си миризми, а отдалеко се чува свиренъето на кавалъ; той издава чудесни звукове: ту меланхоличии, който каратъ човѣка да си припомни за минѫлото си, за младостьта си, та и захваща да плаче; ту пакъ весели и радостни, които каратъ всѣкиго да играе, дя пѣе и да се испълнява съ благи надежди за бѫдещето. Ала кой свири така искусно? Кой е тоя, който знае така да свири, щото да трѣптiѫтъ и найдълбокитѣ хорди на сърцето? Една овчарка, която по туй врѣме подкарва стадото си изъ полето; тя сегисъ — тогисъ се спира, като че и тя чува нѣкоя небесна мелодия. Щастливи и блаженни сѫ невиннитѣ сѫщества, защото за тѣхъ винаги е открито небето и райскитѣ врата, отдѣто излизатъ неподражими, божественни мелодии.

Щастливъ е селенинътъ, който цѣлъ день, като е работѣлъ на полето, надвечеръ се връща заморенъ въ скромното си жилище; той пѫтемъ се простира по земята, за да си почине малко и като мисли, че утрѣ е праздникъ и че единъ цѣлъ день ще го прѣкара съ любимата си по селѣкото хоро, обзема се отъ голѣма

радость и отъ сега чувствува любовно наслажденіе!

Щастливи сж годеницитѣ! Тие всѣка вечерь, като се хванжтъ ржка за ржка, скитатъ се изъ пжтечкитѣ на градината, когато сжщеврѣменно луната, която навсждѣ разлива поетичната си и меланхолична свѣтлина, позлатява челата имъ и имъ дава възможность ясно да забѣлѣзватъ всичко наоколо и имъ улеснява да се свободно наслаждаватъ съ любовьта си, като размѣняватъ горѣщи и пламенни цѣлувки!

Най-щастливи сж и съпружитѣ; тѣ, легнжли на леглото си заедно, внимателно се услушватъ въ дишаньето на чедото си, което спи въ люлката си, близо до леглото, и съ неописуемо наслаждение слѣдіжтъ засмивката, която е вслѣдствие приятнитѣ сънища, които му се присънѣватъ.

Колко пакъ злощастенъ е оня, който, като се връща вечерь у дома си, всичко намира пусто, глухо студено, мрътвешко, та дума си:

—. Ето азъ останжхъ безъ приятели, безъ роднини! никой вече не ме обича и всинца ме обрѣщатъ гърба си.

На такъвато изоставенъ човѣкъ чуруликаньето на птичетата се вижда като нѣщо неприятно и незаслужваіжще внимание; слънчевата свѣтлина му се показва ту като приятенъ другарь, ту пакъ като ухапанье, а възникнуваньето на растенията, расцъвтяваньето на дървесата и другитѣ цвѣтя, като му припомнятъ за изгубеното си напразно врѣме, отварятъ въ сърцето му дълбоки рани! Изоставения човѣкъ всички го прѣзиратъ, а тжгата и скрѣбьта на всѣкждѣ го прѣслѣдватъ и се вмъкнуватъ въ него; той насънѣ често плаче за непостигнжтата си цѣль, простира отчаянно ржцѣтѣ си къмъ небето и се моли Богу, дано да го изслуша и постигне и той идеала си, къмъ който отдавно е мечталъ, но уви! Ще се изслуша ли тая му на съпѣ молитва! уви на изоставения! всѣки трѣба да го съжалѣва и му пожелае да се вразуми и му се внуши нѣщо добро за подобрѣнието му, та да побърза, ако и додѣто още е младъ, да работи, защото онзи, който не бърза, изгубва се. Нѣка всѣки прокълне оние, които съ интригитѣ си, съ дяволскитѣ си клѣвети и нападения и несправедливи укори, докарватъ и най-умния човѣкъ до такова положение, щото да се изгубва отъ свѣта. Богъ дано накаже и дано истрѣби ония клѣветници, които нападатъ невиннитѣ твари и подъ булото на едно присторено милосърдие прикриватъ звѣрскитѣ си страсти и завистьта си и вмѣсто да сторіжтъ нѣкому добро, което и сж въ положение да го правіжтъ, не го правіжтъ, но се радватъ съ погубаньето на човѣка, на жертвата си!

Мисли и изречения

Сила и богатство безъ свобода нѣ съставляватъ проклятие, отколко божие благословение; само въ свободнитѣ държави може да благоденствува силния богаташъ, ако употрѣбява силата и богатството си за общото благоденствие; ако е съгласенъ напълно съ съгражданитѣ си, като ги смятря като свои братя; ако се покорява заедно съ тѣхъ на свѣтнятъ врем на законитѣ, който врем е лекъ, каквото врем̀ето Исуса — Христоса, тъй като справедливитѣ закони възлагатъ всѣкиму включително само, като единичка тяжесть, увеиството — нѣщо, което възлага и самото Евангелие.

* * *

Старитѣ книги приличатъ съ дрънцъчни и голѣми дямянди, отъ които и най-малкитѣ късчета се събиратъ съ голѣмо прилежание, за да се направятъ отъ тѣхъ нови малки прстени.

* * *

Онзи, който може да надпрѣварва злото, а пакъ не го надпрѣварва, той е по-виновенъ отъ онѣзи, който го върши.

Книги и списания, получавани въ Дирекцията ни.

Покана за записваньe абонати на книгата «*Майчинъ трудъ*». Ще се издава въ книжки, които ще излѣзватъ въ началото на всѣкой мѣсецъ по една, и въ всѣкоя книжка ще има материалъ по възпитание на дѣцата, домашната — кжщна наредба и икономията., а още и ще има календарно отдѣление, гдѣто ще се означава, и кое Евангелие, кога се чете въ черкова, особенно въ Св. Недѣля.

Всѣка книжка ще има по една печатна кола. Цѣна за прѣдплатившитѣ и за 12-тѣхъ книги само 1.50 лев. а за непрѣдплатившитѣ — 2 лев. годишно; за всичко се адресира до Г-жа Мана Наумова *София*.

Младина Год. VII, книжка II, Октомврий 1897. Казанлжкъ.

Отчетъ на държавното рисувално училище въ София за учебната 1896—97 година.

Българска сбирка Год. III, брой III, Октомврий 1897 г.

Медицински сборникъ. Год. III. брой III. Октомврий 1897.

Животъ. Год. I. книжка I, Септемврий 1897 — 1898 год. Списанието ще излиза всѣки мѣсецъ, освенъ Юли и Августъ въ книжки отъ 4 печ. коли 8-ми: Годишенъ абонаментъ за България 6 лева, за странство 8 лева.; който внесе стойностьта на 5 годишни течения, ползува се съ едно даромъ, Писма. статии, пари и всичко друго, що се отнася до списанието, испраща се на адресъ *Славенъ*, спис. «Животъ»..

Звѣздица. Год. VI, книжка VIII, Октомврий 1897 год. София.

Учителски вѣстникъ, илустрованъ листъ за учителье и Родителье. Година IV. 1 Октомврий 1897. Београдъ свеска 19,20.

Учитель Год. V, кн. I и II, Септемврий и Октомврий 1897 - 98. Пловдивъ.

Юридически прѣгледъ. Год. V, книжка XV. XVI 1-й Октомврий 1897-год. Пловдивъ.

Първи годишенъ отчетъ за учебната 1896 - 97 година и за учебнитѣ 1878—79 до 1896 - 98 год.

Прѣдставилъ Директоръ: Т. П. Мишевъ. Ломъ Ломско държавно педагогическо и III-класно училище.

Изложение за състоянието на Свищовското окржжие прѣзъ 1896 - 97 год. ть Свищовский Окр. Управитель Т. Бойчевъ Свищовъ.

Орало. Брой 18. Год. IV. София 15 Септемврий 1897 год.

Изложение за състоянието на лозята. прѣзъ 1896 отъ отдѣлението за земледѣлието. (Министерство на Търговията и земледѣлието). София. Държавна печатница 1896 година.

Le Foyer domestique № 41,42,43. X-eAnnée, 9,16,23,30 Octobre 1897. Neuchâtel.

ОБЯВЛЕНИЕ

Открива се подписка за дѣтското илюстровано списание

„ЗВѢЗДИЦА“ ГОД. VII (1898).

(Сп. „Звѣздица“ е препоржчено на родители и учители съ окржжно отъ Министерството на просвѣщението отъ 28 Септември 1896 год. подъ № 15,250.)

„Звѣздица“ е най-разпространеното дѣтско списание. То дава на читателитѣ си, освѣнъ отборъ материялъ за прочитъ, още и такива приложения каквито друго списание съ такава цѣна не може да даде. (Първото приложение е прѣкрасенъ стѣненъ календарь, художествено изработенъ въ едно отъ най-първитѣ заведения въ Европа, който се испраща съ I книжка, а при всѣка книжка се прилага по една прѣкрасна цвѣтна картинка. Такива приложения може да даде само „Звѣздица“, защото има много абонати.

Годишниятъ абонаментъ на „Звѣздица“ е **само два лева**, прѣдплатени. Въ странство **2 лева и 20 стот.**

Родители и учители! запишете дѣцата и ученицитѣ си на «Звѣздица»: «Звѣздица» е любимото дѣтско списание!

Всичко що се отнася до «Звѣздица» се испраща до Н. Бѣловѣждовъ, Учитель — София.

Забѣлѣжки. Редакцията на «Звѣздица» издава и редъ книжки за дѣца подъ название «Дѣтска библиотека». До сега сж издадени 15 книжки, които заедно струватъ 2 л. и 40 ст. Въ странство 3 лева. Цѣната имъ е съвсѣмъ малка. Обявление за тѣхъ се намира въ всѣка книжка на «Звѣздица». Обръщаме внимание и на всички и върху тѣзи книжки.

Отъ Редакцията.

ПОКАНА

за

Записване спомоществователи на книжката

Любовь при едно езеро.

„Прочетохъ испратения Ви ржкописъ и помислихъ, че думата е любимото за Васъ понятие. Особенно сте се ползували отъ асоциящита на идентѣ. Колкото пъкъ се касае до нравствената стойность въ книгата, азъ прѣдполагамъ, че младото поколение, напрѣки съблазнителнитѣ шарки, ще черпи отъ нея енергия, въодушевление за идеали. . . .

Д-ръ Алберъ.

И ако сега азъ поднасямъ настоещата покана на читающата публика, това е благодарение на уважаемия Д-ръ Алберъ — способенъ моралистъ — който съ цитиранитѣ тукъ изражения, упражни осѣзателно влияние върху убѣжденията ми. Ето защо, прочее, азъ смѣя да мисліж, че ще чуіж ехото на компетентната критика относително произведението си.

Любовь при едно езеро, цѣлта на което се състои въ прѣкарването на идеалната любовь. Да, любовь идеална, небесна, постижима при съврѣменнитѣ условия и реална както безотвѣтнитѣ ридания въ нощьта.

Книжката се състои отъ двѣ печатни коли и ще излѣзе къмъ края на текущий Ноември. Стойностьта ѝ е 40 ст.

1 Ноември 1897 гр. Шуменъ.

Съ почитание

ЯНКА

Интересно за Г-житѣ и Г цитѣ.

МОДНИ и ГАЛАНТЕРИЙСКИ ЗАВЕДЕНИЯ

на

ХАДЖИ ПЕТРА ХРИСТОДУЛОВЪ и Сие

Стара кжща на **Паруша Георгиевъ**,

основана въ 1838г.

въ гр. Варна.

Централно заведение, улица Прѣславска и Аспа рухъ.

Голѣмъ и богатъ чипитъ модни платове, белерини и дрѣхи за госпожи, госпожици и момичета и въобще всичкитѣ отъ най-новата мода манифактура на галантерия видове, които ние лично си купуваме отъ Парижъ, Лионъ, Виена и други европейски градове.

Мостри се испращатъ всѣкиму, който би поискалъ, по пощата.

Цѣни твърдѣ умѣрени.

ЕКОНОМИЧЕСКИ САПУНЪ

НА

ХР. ИВ. РИЗО, ВЪ ВАРНА

награденъ съ златенъ медалъ въ I-то Българско земледѣлческо-Промишленно Изложение въ Пловдивъ и съ бронзовъ — отъ Анверското изложение.

Прѣдпазвайте се отъ имитация. Истинский сапунъ носи горнята марка.

Годишенъ абонаментъ:

I за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . . л. 3.—
— и списанието съ притурката . . . « 5.50
II за абон. на право въ Дирск. — на списанието . . « 4 —
на списанието съ притурката . . . . « 7.—
за странство — на списанието . . . . . « 5.—
— на списанието съ притурката . . . « 9.—

Всичко, що се отнася до списанието или притурката испраща се съ адресъ: **До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.**

Писма неплатени не се приематъ.

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и госпожици, приематъ се.

Правото на записв. въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ аб.

Отговорникъ: А. Петровъ

Печатница Л. Китче — Варна.